

Arrest

nr. 203 376 van 2 mei 2018
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. MARCHOUH
Hoogstraat 60 / 0.1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. MARCHOUH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 29 december 1990.

Op 12 juli 2016 vraagt de verzoekende partij een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broers.

Op 11 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verwerpt op 28 juni 2017 in zijn arrest met nummer 189 018 het beroep tegen deze beslissing.

Op 19 juni 2017 vraagt de verzoekende partij opnieuw een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broers.

Op 15 december 2017, met kennisgeving op 20 december 2017, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.06.2017 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: O.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 29.12.1990

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 19.06.2017 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde B. E. K. M., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uit maakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'. Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd: 'attestation administrative' n°33/2°17 dd 08.02.2017 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko woonachtig was op het adres (...) en 'attestation administrative' n°31/2017 dd 08.02.2017 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat hij op het adres (...) verblijft tijdens zijn jaarlijkse vakantie in Marokko: echter, voor zover deze attesten werden voorgelegd om aan te tonen dat beiden in het verleden deel uitmaakten van hetzelfde gezin, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit dit attest. Louter een kortstondig verblijf op hetzelfde adres tijdens hun verblijf in (al dan niet gelijktijdig), kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. 'attestation administrative' n°32/2017 dd 08.02.2017 op naam van betrokkene waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit in Aferket: echter, dit attest zegt niets over eventuele eigendommen buiten Aferket; 'certificat de non imposition' n°0082269 dd. 17.02.2017 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest niet voorkomt op de rollen: dit attest zegt enkel iets over de situatie in februari 2017, niet over de periode dat betrokkene nog in Marokko woonachtig was. - bewijzen geldstortingten ten gunste van betrokkene dd. 02.03.2012, 04.05.2012, 03.06.2012 10.08.2012 xx.xx.2013 (exacte datum onleesbaar) xx.01.2014 (exacte datum onleesbaar), 03.03.2014, 09.05.2014 en 11.8.2014: echter, deze stortingten zijn te beperkt, te onregelmatig, en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging - certificaten Nederlandse les op naam van betrokkene; attest van inburgering dd. 01.03.2017 - loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode februari -

mei 2017 - attest d.d. 20.07.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon en de overige gezinsleden tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 12.07.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De referentiepersoon woont sedert 30.03.2015 ononderbroken in België, komende van Maastricht/Nederland. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Het gegeven dat betrokkene sedert juli 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel het volgende aan:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending van de materiële motiveringsplicht”

2.1.2. Over deze bepalingen geeft de verzoekende partij in eerste instantie louter theoretische beschouwingen, toegelicht als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de Feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. \..]"

1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de Feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 15.12.2017) zowel de Feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

1.5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

1.6. In casu dienen de aangehaalde wettelijke en réglementaire bepalingen evenals de aangehaalde beginselen als volgt te worden geïnterpreteerd:

verzoeker deed een aanvraag gezinshereniging op datum van 19.06.2017 middels een bijlage 19 ter; verwerende partij neemt de bestreden beslissing op 15.12.2017;

1.7. De bestreden beslissing van 15.12.2017 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.8. Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).

1.9. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

1.10. In casu is de bestreden beslissing van 15.12.2017 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine”

2.1.3. Haar concrete toelichting luidt:

“1.11. Schending van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet
Dat de bestreden beslissing genomen werd door attaché M. V.
Dat art. 47/1 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt wie bevoegd is een beslissing te nemen over dergelijke aanvragen.
Dat ook het hoofdstuk waarin art. 47/1 wordt vermeldt geen bepaling bevat omtrent de bevoegdheid om inzake dergelijke aanvragen een beslissingen te nemen.
Dat wel wordt gesteld dat de bepalingen van het voorgaand hoofdstuk van toepassing zouden zijn.
Dat evenwel deze voorgaande hoofdstukken eveneens geen bepaling bevatten omtrent de bevoegdheid van dergelijke aanvragen of zelfs aanvragen vermeld in dit hoofdstuk.
Dat ten overvloede ook het KB Vreemdelingen geen aanduiding geeft omtrent de bevoegdheid om een beslissing inzake art. 47/1 en tenslotte voor zover zulks zelfs juridisch mogelijk is, geeft het

delegatiebesluit geen opgave van een mogelijke delegatiebevoegdheid inzake art. 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Dat in dergelijke gevallen enkele en alleen een beslissing kan genomen worden door de Minister zelf. Dat de genoemde attaché M. V. manifest onbevoegd is een beslissing te nemen in deze materie en de beslissing om deze reden alleen al dient te worden nietig verklaard.

1.12.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert zijn aankomst op Belgisch grondgebied nooit enige vorm van inkomsten heeft verworven en altijd ten laste is gebleven van zijn broer.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert kan verzoeker aantonen dat hij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, zoals supra omschreven.

Verzoeker brengt een getuigschrift van woonst (attestation administrative n°33/2017 dd. 08.02.2017) bij dat hij daadwerkelijk een kerngezin vormt met zijn broer, hetgeen in het land van herkomst niet anders was, aangezien zij daar altijd hebben verbleven in het ouderlijk huis.

Het bewijs van samenwoning middels een getuigschrift van woonst, is een officieel uittreksel uit het bevolkingsregister, alwaar duidelijk mag blijken dat beiden altijd in hetzelfde ouderlijk huis hebben gewoond en aldus altijd tot dezelfde gezinscel, tot op het ogenblik dat de referentiepersoon is geëmigreerd naar de Europese Unie. Tijdens het verblijf van de referentiepersoon in de Europese Unie is het effectief zo dat de samenwoning - voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België - beperkt is, doch daarom niet mag impliceren dat de gezinscel werd verbroken.

Verzoeker was toen hij in Marokko verbleef eveneens afhankelijk van de materiële steun van zijn broer als referentiepersoon.

Hij kan de afhankelijkheidsrelatie aantonen op basis van de geldstortingen die worden voorgelegd. De referentiepersoon stuurde immers geldstortingen naar het land van herkomst, zodoende verzoeker in zijn lasten kon voorzien, deze geldstortingen gebeurden zelfs toen de referentiepersoon nog in Spanje vertoefde. Bovendien worden stortingen via ING tevens voorgelegd. De geldstortingen dewelke worden vernoemd in de bestreden beslissing, zijn enkel een melding van de stortingen dewelke werden gevoegd aan de aanvraag op 19.06.2017, doch in globo werd er geen rekening gehouden met andere stortingsbewijzen dewelke zich reeds bevonden in het administratief dossier.

Bij samenlezing van alle bewijzen inzake de financiële hulp, dient vastgesteld te worden dat er effectief sprake is van afhankelijkheidsrelatie waarbij verzoeker altijd afhankelijk is geweest is van zijn broer om in zijn onderhoud te kunnen voorzien.

Verzoeker staat heden ingeschreven op het adres van de referentiepersoon en zijn huisvesting wordt gefinancierd door de referentiepersoon.

Verzoeker toont aldus afdoende op een actieve wijze (op basis van de gevoegde stukken die zich in het administratief dossier bevinden tot op heden) dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon.

De wet stelt bovendien niet dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst.

De interpretatie van het begrip "ten laste" zoals gegeven door het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes zijn niet bindend in de Belgische rechtsorde, daar in België het precedentenrecht niet geldt. De RVV mag een eigen interpretatie geven aan het begrip "ten laste" als dit in het voordeel van de rechtszoekende is. Als de wet het begrip "ten laste" niet duidelijk omschrijft en niet expliciet vereist dat de afhankelijkheidsrelatie reeds moest bestaan in het land van herkomst, zal een legalistische interpretatie ertoe leiden dat de rechtszoekende, in casu verzoeker, wordt beschermd. Indien de wet een leemte vertoont kan dit niet tot gevolg hebben dat de rechtszoekende wordt benadeeld.

De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is.

De eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie.

Verwerende partij verwijt verzoeker hij niet voldoende zou aantonen onvermogen te zijn.

Verzoeker brengt hieromtrent een officieel bewijs bij van de Marokkaanse fiscus waaruit blijkt dat verzoeker nooit enige vorm van inkomsten heeft gehad te Marokko, zodoende dit minstens impliciet nogmaals blijkt dat hij reeds afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Tevens blijkt uit de bijgebrachte attesten van de Marokkaanse fiscus dat verzoeker nooit enige vorm van onroerende belastingen heeft betaald, zodoende daaruit mag afgeleid worden dat verzoeker niet beschikt over eigendommen in het land van herkomst.

Uit de attesten van het OCMW blijkt duidelijk dat zowel verzoeker als de referentiepersoon nooit een uitkering of enige hulp mochten ontvangen.

In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van de gevoegde loonfiches van de referentiepersoon, zodoende hieruit (zonder enige toelichting), ten onrechte door verwerende partij wordt geconcludeerd dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken,

aangezien op geen enkel ogenblik op enige wijze wordt gemotiveerd op basis van welke cijfers niet zou voldaan zijn aan de minimumvereisten, noch werd er enige behoeftigheidsanalyse opgesteld.

Verwerende partij heeft geen analyse gemaakt van de inkomsten van verzoeker, diens kosten en de nodige financiële voorwaarden om in de behoeften te voorzien van de noden van het gezin van de referentiepersoon. Er werd enkel melding gemaakt van diens loonfiches de welke werden gevoegd aan de aanvraag.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2.1. In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat M.V., attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet bevoegd is om een beslissing in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te nemen.

Zij betwist dus de bevoegdheid van de opsteller van de eerste bestreden beslissing (beslissing tot weigering verblijf van meer dan drie maanden). Zij houdt voor dat enkel de minister zelf deze beslissing kon nemen omdat niets is voorzien in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet of in het koninklijk besluit wet van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

2.2.2. Het is niet betwist dat M.V. een attaché is van de Dienst Vreemdelingenzaken en opsteller is van de eerste bestreden beslissing.

De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is een beslissing die het verblijfsrecht van de verzoekende partij in het Rijk bepaalt. Deze beslissing hoort tot de bevoegdheid van de minister, die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen *c.q.* de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

M.V. heeft de bestreden beslissing ondertekend in haar verklaarde hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris. De vraag rijst of de betrokken ambtenaar, in de door haar aangegeven hoedanigheid, bevoegd is om deze weigeringsbeslissing te nemen.

Twee problemen stellen zich hierbij. Vooreerst wordt nagegaan of de wet voorziet dat de minister *c.q.* de staatssecretaris zijn bevoegdheid ter zake kan delegeren. In positief geval moet ook onderzocht worden of de ambtenaar, die de beslissing heeft genomen, daartoe wel formeel was gemachtigd door de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris.

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat: een administratieve rechtshandeling is pas wettig wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en er is sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, *“Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder”*, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken, maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan deze wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt (*cf.* A. Vranckx, *Plaatsvervangende delegatie van overheidsbevoegdheid*, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS 16 november 1999, nr. 83.494; RvS 3 maart 2008, nr. 180.340).

De regelgever moet die delegatie toestaan. Een delegatiebesluit is vereist (RvS 27 maart 2014, nr. 226.914).

De bestreden weigeringsbeslissing vermeldt dat zij is genomen in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Dit artikel bepaalt niet uitdrukkelijk aan wie de bevoegdheid toekomt inzake beslissingen met betrekking tot aanvragen van de “andere familieleden” van een burger van de Unie.

Evenwel dient te worden gewezen op artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

De bepalingen van Titel I, Hoofdstuk I van de Vreemdelingenwet over de in artikel 40bis bedoelde vreemdelingen voorzien in meerdere gevallen in een beslissingsbevoegdheid van “de minister of zijn gemachtigde”.

Bovendien bepaalt artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.”

Ook uit artikel 47/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat erin voorziet dat “de minister of zijn gemachtigde” bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie inzonderheid rekening houdt met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners (dit zijn andere familieleden in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet), blijkt dat de bevoegdheid voor het onderzoek van de aanvraag en dus logischerwijze ook voor het nemen van de beslissing inzake de aanvraag van andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, toekomt aan de “minister of zijn gemachtigde”.

Aldus wordt vastgesteld dat de wetgever de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen inzake de aanvragen in toepassing van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet heeft toevertrouwd aan de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Rest de vraag of de betrokken ambtenaar, M.V., in dit geval als gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris, kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging van de beslissingsbevoegdheid door de ter zake bevoegde minister aan een ondergeschikte. Een dergelijke machtiging moet steeds formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit, waarbij de betreffende minister een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister te nemen.

De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld door artikel 3/1 en artikel 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei

1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit).

Artikel 3/1 van het delegatiebesluit, zoals van kracht op datum van de thans bestreden weigeringsbeslissing, luidt als volgt:

“De delegaties die krachtens dit besluit worden verleend om de bevoegdheden uit te oefenen vermeld in of krachtens de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk 1, van de wet van 15 december 1980, ten opzichte van de burgers van de Unie en hun familieleden gelden voor de uitoefening van diezelfde bevoegdheden ten opzichte van:

1° de familieleden van een Belg bedoeld in artikel 40ter, van de wet van 15 december 1980;

*2° de andere familieleden van een burger van de Unie bedoeld in **artikel 47/1**, van de wet van 15 december 1980;*

3° de Zwitsers en hun familieleden;

4° de onderdanen van de lidstaten van de Europese Economische Ruimte en hun familieleden”

Titel II, hoofdstuk 1 van de Vreemdelingenwet betreft de bepalingen, vervat in de artikelen 40 tot en met 47/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 13, §1, van het delegatiebesluit, dat de delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister krachtens het Vreemdelingenbesluit voorziet, luidde ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : artikel 7, § 2; artikel 12, § 2; artikel 17/7, § 1; artikel 25, § 2, derde en vijfde lid; artikel 25/2, § 3, derde en vierde lid; ^[2] artikel 26, §§ 2 en 4; artikel 26/1, §§ 2 en 4^[2]; ^[2] artikel 26/2, § 5; artikel 26/2/1, §§ 3 en 5^[2]; artikel 26/4; artikel 26/5, §§ 1er en 2; artikel 30, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 30bis; ^[3] artikel 32, § 2ter; eerste lid;^[3] artikel 40, eerste en vijfde lid; ^[1] artikel 44, tweede lid;^[1] artikel 49; ^[2] artikel 51, § 2, tweede lid^[2]; artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; artikel 54; artikel 57; ^[4] artikel 58;^[4] artikel 69septies, § 3; artikel 71/2bis; artikel 71/2ter, §§ 2 en 3; artikel 71/4, tweede lid; artikel 71/5; artikel 75, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 80, § 4, eerste lid; artikel 85, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid; artikel 88ter; artikel 100, vierde lid; artikel 103/3; artikel 110bis, § 1, § 2, eerste en tweede lid, § 3, eerste en derde lid, §§ 4 en 5; artikel 110terartikel 110quinquies, § 3, en § 4, derde lid; ^[3] artikel 110sexiesdecies, § 3 en § 4, derde lid;^[3] artikel 118, eerste lid.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.(...)” (eigen onderlijning)

De bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51, §2, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit, dat luidt:

“§ 2

(...)

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Uit het samenlezen van deze bepalingen blijkt dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd is om de eerste bestreden beslissing te nemen. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken, die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren, wordt immers delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van beslissingen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betwist niet dat M.V., ondertekenaar van de bestreden beslissing, een attaché is. Zij is dus bevoegd om de eerste bestreden beslissing te nemen. De verzoekende partij betwist niet haar bevoegdheid om het bevel om het grondgebied te verlaten, de tweede bestreden beslissing, te nemen.

Het onderdeel is ongegrond.

2.3.1. De verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is. De motivering is evenmin afdoende, precies en volledig.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing tot weigering van verblijf verwijst naar de juridische grondslag: de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. Zo geeft de eerste bestreden beslissing een overzicht de neergelegde stukken. Uit het geheel van deze documenten blijkt niet dat de verzoekende partij in het land van herkomst, recent voor de aanvraag, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Ook legt de beslissing uit dat de domiciliëring van de verzoekende partij heden op het adres van haar broer op zich niet aantoonde dat de verzoekende partij in het verleden in het land van herkomst ten laste van haar broer is geweest.

De eerste bestreden beslissing verduidelijkt dat de verzoekende partij hetzij moet bewijzen dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland, hetzij moet aantonen dat zij ten laste van de referentiepersoon was, toen zij verbleef in het herkomstland. De tweede bestreden beslissing vermeldt de artikelen 7, eerste lid, 2°, en 74/13 van de Vreemdelingenwet als de juridische grondslagen. Deze beslissing wijst erop dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in het Rijk verstreken is. Ook meldt zij waarom het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar broer niet een bevel verhindert. Zij geeft aan dat geen medische problematiek van de verzoekende partij de verwerende partij bekend is. De verzoekende partij heeft geen minderjarige kinderen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren. Deze plicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" moet vermelden.

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, houdt dit loutere feit op zich nog niet in dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verder duidt de verzoekende partij niet aan met welk stuk geen rekening is gehouden of op welk element niet werd geantwoord. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.4.1. In een volgend onderdeel betwist de verzoekende partij dat zij geen deel uitmaakte van het gezin van haar broer in het herkomstland. Zij verwijst naar het voorgelegde "attestation administrative n° 33/2017 dd. 08.022017". Dit stuk bewijst volgens haar dat zij en haar broer steeds in hetzelfde huis hebben gewoond tot de broer verhuisde naar de Europese Unie. De verzoekende partij erkent dat de samenwoning met de referentiepersoon sinds diens immigratie in de Europese Unie beperkt was voor haar komst naar België.

De verzoekende partij meent dat zij bewijst dat zij ten laste was van haar broer toen zij in haar herkomstland verbleef, en dit nog steeds is, ook tijdens haar verblijf in België.

2.4.2. De verzoekende partij bekritiseert de eerste bestreden beslissing inhoudelijk. Dit betekent dat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(...

§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

(...)”

De eerste bestreden beslissing stelt correct dat de verzoekende partij niet bewijst deel uit te maken van het gezin van haar broer toen zij in het herkomstland woonde.

De bewijslast inzake het *“deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”* rust bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (cf. artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Hij moet alle elementen aanbrengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen. Hij moet het bestuur op afdoende wijze informeren zodat deze met volledige kennis van zaken beslist.

Het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet is – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – onbetwistbaar de omzetting van artikel 3, tweede lid, a), van de Burgerschapsrichtlijn (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Het doel van artikel 3, tweede lid, van de richtlijn 2004/38/EG is het vrij verkeer van de burgers van de Unie vergemakkelijken en de eenheid van het gezin bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). Het weigeren om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien geen nauwe verwantschap bestaat, leiden tot ontmoediging van het vrij verkeer van de burger van de Unie

naar een lidstaat van de Europese Unie. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, moet dus in het licht van dit doel geïnterpreteerd worden.

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt niet onder welke voorwaarden een ander familielid 'ten laste' is van de referentiepersoon die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van de voorwaarden vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren ook dat de overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Voor de interpretatie van het begrip "ten laste" verwijst de Raad, naar analogie, naar de interpretatie gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), dat op haar beurt verwijst naar het arrest *Jia*:

"20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de arresten *Jia* en *Reyes* blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid. En dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Uit het arrest *Jia* (bevestigd in het arrest *Reyes*) blijkt dat het familielid in een dergelijk geval (voor descendenten van een burger van de Unie) wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid al bestaat in het herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Minstens leidt de Raad uit deze arresten af dat het "gastland" en het "land van herkomst" alleszins verschillend moeten zijn. Deze interpretatie werd door de gemachtigde van de staatssecretaris gevolgd, wat niet kennelijk onredelijk is.

Het land van herkomst is dus het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn, maar het moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend zich bevindt.

Hieruit volgt dat het niet kennelijk onredelijk is te eisen dat een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond in een ander land dan het gastland, in dit geval België, om de creatie van een situatie van afhankelijkheid te vermijden. Bovendien is het kennelijk redelijk te eisen dat deze situatie van afhankelijkheid zich over een langere periode uitstrekt dan enkele keren het verlenen van financiële steun. Occasioneel geld storten aan een aanvrager bewijst nog geen tenlastelegging.

In het licht van het arrest *Rahman* is het niet onjuist, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet te eisen dat de verzoekende partij aantoont dat zij al voor haar aankomst in België ten laste was van haar broer of deel uitmaakte van diens gezin in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Door te verlangen dat een eventuele financiële steun zich over een langere periode dan enkele maanden uitstrekt, voegt de staatssecretaris geen voorwaarde toe aan de wet.

2.4.3. De verzoekende partij verwijst tevergeefs naar het getuigschrift van woonst van 8 februari 2017 "attestation administrative nummer 33". Dit attest meldt het adres van verblijf in het herkomstland van de verzoekende partij. Het attest geeft geen gegevens over de referentiepersoon. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit correct dat dit niet aantoonde dat de referentiepersoon deel uitmaakte van hetzelfde gezin. Het attest van dezelfde datum met nummer 31 stelt uitdrukkelijk dat de referentiepersoon op datzelfde adres (als het adres in attest met nummer 33) slechts verblijft tijdens diens vakanties. De bestreden beslissing stelt correct dat een louter kortstondig verblijf van de referentiepersoon al daar niet een afdoende bewijs vormt. Een vakantieverblijf in het herkomstland is geen bewijs van het deel uitmaken van eenzelfde gezin. De verzoekende partij bewijst niet dat zij deel uitmaakte van het kerngezin van haar broer voorafgaand aan de aanvraag in een ander land dan België toen haar broer een eigen kerngezin stichtte. De eerste bestreden beslissing stelt juist dat: *"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 12.07.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De referentiepersoon woont sedert 30.03.2015 ononderbroken in België, komende van Maastricht/Nederland. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijke aan de aanvraag tot gezinshereniging kan dus geen sprake zijn."*

2.4.4. De verzoekende partij stelt dat zij beweest ten laste te zijn van haar broer in het herkomstland. Zij heeft geen inkomsten verworven sinds haar aankomst in België en bleef ten laste van haar broer. Zij was materieel afhankelijk van hem in het herkomstland. Haar broer deed geldstortingen. Zij verwijst de bestreden beslissing geen rekening te houden met de stortingen via "ING". Zij verwijst naar voorgelegde geldstortingen. Zij stelt dat de eerste bestreden beslissing slechts rekening houdt met de geldstortingen, voorgelegd in haar aanvraag van 19 juni 2017, en niet met de geldstortingen van haar eerdere aanvraag (dus van 12 juli 2016).

2.4.5. In eerste instantie herhaalt de Raad dat de verzoekende partij moet bewijzen dat zij al ten laste was van haar broer tijdens haar verblijf in het herkomstland, minstens in een ander land dan België voor zover zij niet beweest deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. Of de verzoekende partij sinds haar verblijf in België ten laste was en in van haar broer is pas relevant indien dit bewijs voorhanden is.

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste bestreden beslissing rekening houdt met de voorgelegde geldstortingen. Zij motiveert: *"bewijzen geldstortingen ten gunste van betrokkene dd. 02.03.2012, 04.05.2012, 03.06.2012 10.08.2012 xx.xx.2013 (exacte datum onleesbaar) xx.01.2014 (exacte datum onleesbaar), 03.03.2014, 09.05.2014 en 11.8.2014: echter, deze stortingen zijn te beperkt, te onregelmatig, en onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging"* en *"Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon"*.

Bovendien is de gemachtigde van de staatssecretaris, in het kader van een aanvraag, niet verplicht rekening te houden met geldstortingen, in andere aanvragen overgemaakt. Het komt de aanvrager toe alle nuttige bewijzen opnieuw over te leggen indien die het nuttig acht. Bovendien kan ten overvloede gewezen worden op de kracht van gewijsde van het arrest van de Raad met nummer 189 018. De Raad oordeelde op 28 juni 2017 in dat arrest:

"Wat betreft de afhankelijkheidssituatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, wijst de verzoekende partij enkel terug op de bij de aanvraag neergelegde documenten zonder concrete kritiek te ontwikkelen op de beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd dat uit de stortingen via de ING-bank niet blijkt of deze stortingen wel degelijk ten voordele van de verzoekende partij waren. Met betrekking tot de stortingen via Moneygram wordt er gesteld: "bewijs geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene (MoneyGram) voor de maanden oktober – december 2013, februari 2014, april 2014, juli 2014, november 2014 en maart 2015: echter, deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard"

te worden als afdoende bewijs dat betrokkene voor zijn komst naar België financieel ten laste was van de referentiepersoon.” Het is inderdaad zo dat deze stortingen onregelmatig en te beperkt zijn om aannemelijk te maken dat de verzoekende partij voorheen en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Tevens wordt er gesteld dat de overige stortingen, die dateren van het jaar 2016, dateren van na de aankomst van de verzoekende partij in België en van na het moment dat de huidige aanvraag ingediend was. Bijgevolg tonen deze documenten ook niet aan dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.”

Het motief dat de voorgelegde stortingen te beperkt en te onregelmatig zijn: is correct en vindt steun in het administratief dossier. Occasionele geldstortingen tonen geen tenlastelegging aan. De verzoekende partij laat bovendien na precies aan te duiden met welke geldstortingen, overlegd tijdens de aanvraag, geen rekening zou zijn gehouden. Bovendien zijn ze onvoldoende recent. Haar grieven zijn vaag. Zij verduidelijkt evenmin hoe een “*samenlezing van alle bewijzen*” de afhankelijkheid van haar broer, ook in het herkomstland, aantoonde. Het is niet aan de Raad te gaan raden wat verzoekende partij bedoelt.

Het is ook correct dat het samenwonen met haar broer in België geen afbreuk doet aan het onvoldoende bewijzen van een tenlastelegging of van het deel uitmaken van het gezin van haar broer voor haar komst naar België.

Verder kan niet in de eerste bestreden beslissing gelezen worden dat het bewijs van “*6 maanden financiële steun*” vereist is.

2.4.6. De verzoekende partij betwist dat zij niet aantoonde onvermogen te zijn. Zij verwijst naar “*bijgebrachte attesten van de Marokkaanse fiscus*”. Uit deze blijkt dat zij nooit enige vorm van belasting voor onroerend goed heeft betaald. Zij verwijst naar attesten van het OCMW. Deze tonen aan dat de verzoekende partij of haar broer nooit een uitkering of hulp ontvingen.

2.4.7. In eerste instantie is deze kritiek niet relevant en dit motief in de bestreden beslissing overtoollig. Immers onvermogen moet niet onderzocht worden als geen tenlastelegging of deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon voor de komst naar België is bewezen. Onvermogen kan een indicatie zijn van financiële afhankelijkheid, maar volstaat op zich niet.

Bovendien gaat deze grief niet in op het antwoord van de gemachtigde van de staatssecretaris. Hij stelt dat het attest “*nummer 32/2017*” van 8 februari 2017 nietszeggend is over onroerende goederen buiten Aferket. Het attest “*0082269*” van 17 februari 2017 handelt over gegevens van de situatie in februari 2017 en niet over de periode dat de verzoekende partij woonde in het herkomstland.

Ook deze motieven zijn correct.

2.4.8. Verder besluit de eerste bestreden beslissing niet dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn. Dit onderzoek werd niet gevoerd.

2.4.9. De aanvraag wordt afgewezen omdat geen bewijs voorligt van een tenlasteneming of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, dit voor de komst naar België in het herkomstland. Bijgevolg is een behoeftanalyse niet nodig.

2.4.10. De verzoekende partij stelt: “*Kort samengevat houdt dit in dat maatregelen ter bescherming van de openbare orde genomen mogen worden, met dien verstande dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling als reden kan worden aangehaald, doch de betrokken administratieve overheid moet eerst nagaan of de houding van de betrokkene hic et nunc (hier en nu) van die aard is dat een beschermingsmaatregel genomen moet worden ten einde de openbare orde te beschermen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besliste immers op datum van 19 april 2010 dat het gevaar dat betrokkene moet vormen voor de openbare orde van actuele aard moet zijn zoals deze bepaalt is in artikel 43 van de Vreemdelingenwet (R.v.V. arrest n° 41.811 van 19 april 2010).”*

De bestreden beslissingen bevatten geen maatregelen ter bescherming van de openbare orde. De bestreden beslissingen zijn niet genomen omwille van een reden van openbare orde. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.4.11. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit juist dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij reeds in het land van herkomst financieel afhankelijk was van haar broer of reeds deel uitmaakte van zijn gezin. Dat is niet kennelijk onredelijk. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de

bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 47/1 en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is dan ook ongegrond.

2.5. De verzoekende partij zet geen andere grieven uiteen in haar eerste middel. Zij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel zijn geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde van de staatssecretaris kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting, die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partij nuttig achtte. De zorgvuldigheidsplicht is niet geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onrechtmatige verwachtingen heeft geschept.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

De Raad besluit dat het eerste middel, in de mate het ontvankelijk is, gegrondheid mist. Het besluit van de verwerende partij is correct.

2.6.1. Het tweede middel luidt:

"2. Tweede middel: Schending van artikel 8 EVRM.

2.1.1. Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De eerbied voor het gezinsleven is fundamenteel. Ze kan slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M. De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn familie een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn broer en diens gezin. Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.6.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, heeft te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83). Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Hieruit volgt dat de administratieve overheid een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen van de zaak voor zij beslist. Zij moet rekening houden met de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 84).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in deze zin. Pas nadien onderzoekt de Raad of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door de bestreden beslissing(en).

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, moet de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In dit geval voert de verzoekende partij geen schending van haar privéleven aan.

Er moet dus enkel onderzocht worden of het familieleven van de verzoekende partij in het kader van artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig is en zo ja, of dit geschonden is.

In beginsel heeft de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden zijn slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, als bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Dit moeten banden zijn, meer dan de gewoonlijke affectieve banden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moeten dus de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. De verzoekende partij moet in dit geval een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aantonen tussen haar en haar broer (en haar schoonzus).

In het voormelde arrest *Rahman* van het Hof van Justitie wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: "Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen."

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet beschouwt als "andere familieleden van een burger van de Unie": "de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie".

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet, moet aantonen in het land van herkomst "ten laste" te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*: er moeten "nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden" aangetoond worden, door te bewijzen dat er sprake is van een "financiële afhankelijkheid" ("ten laste"), "ernstige gezondheidsredenen" of dat de betrokkene behoort tot het "huishouden" van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het familielid ten laste is van referentiepersoon, of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon, verschilt dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist is. Met name: bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, moeten voorhanden zijn. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in: het aantonen van het

bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen familieleden – die niet vallen onder de in artikel 40bis, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalde familieleden – en de burger van de Unie worden vereist. Hierdoor wordt de toetsing van artikel 8 van het EVRM al doorgevoerd in de wettelijke bepalingen. De wetgever heeft immers geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Toegepast op huidig geval blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten onvoldoende blijkt dat verzoekende partij al in het herkomstland ten laste was van de burger van de Unie of aldaar, al deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat niet is aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet tot deze vaststellingen is gekomen.

Met een loutere verwijzing naar de huidige samenwoning met haar broer, toont verzoekende partij niet afdoende aan dat er sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid in de relatie met haar broer dat deze de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren. De tweede bestreden beslissing stelt correct dat het aangehaalde gezinsleven een bevel niet in de weg staat.

De verzoekende partij weerlegt het volgende motief niet: *“Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar broer, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekende partij en haar broer niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven, dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een andere belangenafweging diende plaats te hebben.

Het is dus niet kennelijk onredelijk om een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen in weerwil van het voorgehouden gezinsleven. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de bijzondere afhankelijkheid van de verzoekende partij in relatie tot haar broer betwist wordt. De verzoekende partij laat na om op een concrete wijze in te gaan op deze motieven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet.

Ook het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN